

SD YAYINEVİ

Copyright © SD Yayınevi, 2018

*Eserin tüm hakları SD Yayınevi'ne aittir.
İzinsiz tamamı veya bir kısmı hiçbir ortamda kopyalanamaz.
Kaynak göstermek şartıyla alıntı yapılabilir.*

ÇANAKKALE'DEN HABER VAR

Doç. Dr. Orhan NAR

Editör

PROF. DR. ABDULLAH DEMİR

Kapak ve Sayfa Düzeni
Ünal Aydınođlu

Sertifika No
35696

ISBN
978-605-67848-9-7

Basım Yeri ve Yılı
Aktif Copy
Yıldız Teknik Ün. Davutpaşa Girişi
Bayrampaşa-İstanbul

2018

SD YAYINEVİ

Haznedar Mah. Altıntaş Sk. Karadeniz Apt. No: 7/A
Güngören / İSTANBUL

Tel: 0539 502 55 27

www.sdyayinevi.com

Çanakkale'den Haber Var

Tiyatro

Doç. Dr. Orhan NAR

İÇİNDEKİLER

Bedir'den Çanakkale'ye.....	7
Çanakkale.....	9
Kahramanlar.....	11
I. Sahne.....	13
Bedir'den Çanakkale'ye	
Bir Yol Var.....	69
Tiyatronun Öğrencilere Katkısı.....	71
Oyunda Yer Alan Oyunculardan Kendilerine Ulaşabildiğimiz	
Öğrencilerimizin Duygu ve Düşünceleri... ..	73
Orhan Nar.....	73
Hamit Angay (Mahmut Çavuş).....	73
Bekir Deniz.....	74
Emine Deniz.....	75
Ayşe Nur Metin.....	76
Özgül Ucu.....	76
Feyzullah Yılmaz.....	76
Dağan Delil Gültekin.....	77

Mehmet Ali Olmaz.....	77
Şahbettein Ala (Torun, Tüm zamanların en iyi Torun'u).....	77
Yusuf Yoldaş (Alişan).....	77
Ayşe Nur Taşdemir.....	78
Elif Akbaba (Gelin kız).....	78
Hatice Kübra Taş (Sultan bacı).....	78
Ferit Kubilay (Mahmut Çavuş)	79
İsmail Cin (Haberci)	79
Mahmut Durmaz	79

BEDİR'DEN ÇANAKKALE'YE

Benim hayalimde sevdanın sarısı
Mehmet'in hayalinde tam kırkın yarısı
Bir ilkbahar sabahı yollara çıktık
Gönüldeki sevdalara kurşunlar sıktık
İnancın gözündeki yaşlar silinsin diye
İsm-i cemilin Ey Rasul!
Güneşin doğup battığı her yerde,
bilinsin diye.

Uzadı yollar,
yırtıldı postallarımız
Gök kubbeye uzandı,
Ahu Efkanlarımız
Hürriyete gönül verdi,
vefakar insanlarımız
Fedadır sana, fedadır Yarab!
En kıymetli canlarımız
Çanakkele'nin gözündeki yaşlar silinsin diye
İsm-i cemilin Ey Rasul!
Güneşin doğup battığı her yerde bilinsin diye

Kimi Kırıkkale Ahılı'dan
Kimi Erzincan Çayırıldan
Hepsi de süt emmiş bir hayırlıdan
Bir destan ki Çanakkale'de
Yükseliyor, şehirliden, bayırlıdan
Şikayet yok
Yeis yok, en acılıdan
İnancın gözündeki yaşlar silinsin diye
İsm-i cemilin Ey Rasul!
Güneşin doğup battığı her yerde bilinsin diye

Şahadet bunların gözünde
Kahramanlık hepsinin özünde
Bir parola Mehmet'in sözünde
Ölmek var dönmek yok
Gökteki yıldızlar gibi, sönmek yok
İnancın gözündeki yaşlar silinsin diye
Bedir'den Çanakkale'ye bir yol var bilinsin diye

(Orhan NAR)

ÇANAKKALE

Çanakkale, yalnızca bir coğrafya;
Sadece bir toprak parçası değildir.

Düşmanın hesabının görüldüğü; Türk milletinin çelik iradesinin bir dantela gibi ilmek ilmek örüldüğü yerdir.

Çanakkale milletimizin bağımsızlık ruhudur. Vatan toprağının her bir yanı Çanakkale gibi azizdir.

Düşmanın el uzattığı her yer Çanakkale olur. Göğsümüz kurşunlara siper olur. Cepheler emperyalistlere mezar olur.

Al bayrağımız göklerde dalgalandıkça kışlar bize bahar olur. Bayrağın indiği gün baharlar bize ayaz; yediğimiz, içtiğimiz haram olur.

Millet olarak dünya barışından başka bir şey dilemedik.

Ancak bu güzel arzumuzla rağmen vatanımıza göz koyanların ihanetleri dur durak bilmedi. Bizler cephelerde büyür olduk. Cephelerde ölür olduk. cephelerde dirildik. Bir ülkenin

topraklarına düşman çizmesi basarsa o ülkenin insanına cep-
hede dirilmekten başka seçenek yoktur.

İşte Çanakkale bu seçeneği hayata en güzel şekilde geçiren
bir milletin dirilişinin destana dönüştüğü yerdir.

KAHRAMANLAR

Aşık

Ayşe Teyze

Bebek

Deli Aliş

Gardiyan I

Gardiyan II

Gelin Kız

Haberci

Hamide Bacı

Hilal Kız

Kadir Emmi

Koca Dede

Köylü Kadın I

Köylü Kadın II

Mahmut Çavuş

Sığırtmaç Ali

Şengül Teyze

Songül Hala

Sultan Bacı

Torun

Oyun

I. SAHNE

Anadolu'da bir köy odası... Eli silah tutanlar cepheye gitmiş. Geride yaşlılar, yaralılar, kadınlar ve çocuklar... Neredeyse, her gün bir şehit haberi geliyor. Cephe gerisinde olanlar, acılarını yüreklerine basıp, cepheyi güçlü tutmaya çalışıyorlar; Çanakkale, bir destana dönüşün istiyorlar. Bunun için her gün, köy odasında toplanıp cepheden gelen haberleri dinliyorlar ve üzerlerine düşen vazifeyi yerine getirmek için çabalıyorlar.

Yer

Bir köy odası. Giriş kapısının sağ tarafında tahta bir sedir var. Üzerinde desenli, eski birkaç yastık. Sağ tarafta iki iskemle; tam karşıda tahta bir masa var. Sedir'in hemen yukarısında duvara asılı bir halı, üzerinde beyaz örtüsü içinde Mushaf-ı şerif ve bir av tüfeği. Sahne açıldığında Koca Dede ve torunu görünüyor. Koca Dede sedirde oturuyor. Torun da sedirin sol kenarında yerde oturuyor. Arka fondan Çanakkale türküsü duyuluyor. Çanakkale türküsü bitince,

Koca Dede:

- Evlat! Bu gün haberci gelecek. Hayır haberler gelir inşallah

Torun

- İnşallah Koca Dede, İnşallah

(Kapı vuruluyor)

- Küt, küt, küt

Torun:

- Koca Dede! Kapı vuruluyor. Haberci geldi.

Koca Dede

- Bakıver oğlum. Bekletme haberciyi.

(Torun kapıyı açmak üzere dışarı çıkar. Dışardan bağırır.)

Torun:

- Dede gelen haberci değil. Aşağı köyden Hasan Emmi

Koca Dede

- Oğlum al içeri; bekletme misafirleri.

(Önde misafirler (iki kişi) arkada Torun salona girerler. Koca Dede hafif aksak yağı ile onları karşılar.)

Koca Dede

- Hoş geldiniz; safalar getirdiniz ağalar. Hayırdır inşallah.

(Her iki misafiri ile de tokalaşır ve onları sedire oturtur.)

Koca Dede

— Ağalar nasılsınız? İyi misiniz?

(Misafirlerden)

Hasan

— Koca Dede! Biliyorsun, memleketin halini. Vatan ateş çemberinde. Yiğitler cephede, biz de cephe gerisinde yanıyoruz. Allah yardımcımız olsun.

(Herkes “Amin” diyerek elini yüzene sürer.)

Koca Dede

— Âmin komşu. Cepheden haberci gelecek. Biz de onu bekliyoruz. Komşu! Bazen ateşte yanmak mukadder olur. Ama bu yangından öyle bir ışık çıkar ki; herkesi aydınlığa boğar. Hani bir şair “sen yanmazsan; ben yanmazsam nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa” diyor ya. Gerekirse tepeden tırnağa yanacağız ama Anadolu’da karanlık tek bir nokta kalmayacak. Sonunda hepimiz aydınlığa çıkacağız.¹ Deyin bakalım bu zor günde sizi buraya getiren nedir?

Diğer köylü Adem:

— Koca Dede! Sen beni bilmezsin. Bana Sığırtmaç Adem derler. Dedem sığırtmaç Tayyar. Belki onu tanırısın.

¹ Nazım Hikmet’ten mülhem

Koca Dede

- Ne demek evlat. Sığırtmaçla biz aynı cephede savaştık. Çok yiğit adamdı. (Biraz durakladık-tan sonra) Ama o benden şanslı çıktı. Mekanı cennet olsun. Eee

Sığırtmaç Adem

- Koca Dedem Benim oğlan sizin köyden Nalbant Hasan Emmi'nin kızıyla evli. Daha doğrusu, iki yıl önce çocuklar birbirini beğenmişler. Ama "büyükler bu işe rıza göstermez" deyip bir cahillik yapıp kaçmışlardı. Araya çok adam soktuk; emme Nalbant Hasan'ın rızasını alamadık.

Koca Dede:

- Çocuklar mutlu mudur? Onu deyiver.

Sığırtmaç Adem:

- Nur topu gibi bir torunumuz oldu. Dedesi sevinir diye adını da Hasan koyduk. Oğlum yarın cepheye gidiyor. Baba! Gelinin boynu bükük kalmasın yeter gari; git bir kere daha konuş, dedi. Biz de koşup size geldik. Cepheye giden askerin son isteği Koca Dede!

Koca Dede oturduğu yerden ayağa kalktı. Sahnenin ortasına kadar geldi.

(Sahneye bakarak)

Koca Dede:

- Nedir bu fesat, nedir bu cehalet Gardaşım!

(Sığirtmaç Adem'e bakarak) Ben senin babanla cephede omuz omuza savaştım. Sığirtmaç istiklalimiz için şehit düştü; geri dönmek nasip olmadı. Sığirtmacın torununa benim bir kızım değil bin kızım feda olsun. Nalbant'ın şikâyeti nedir?

Sığirtmaç Adem

(Biraz çekinik ifade ile)

— Mezhebimiz, meşrebimiz farklı diyor; başka bir şey demiyor.

Koca Dede

— Sığirtmacın torunu beri bak, senin dinin nedir?

Sığirtmaç Adem

— İslam'ız. Elhamdülillah.

Koca Dede:

— Beri gel. Kitabın nedir senin?

Sığirtmaç Adem

— Kur'an-ı Kadim'dir Koca Dede

Koca Dede

— Ya Peygamberin?

Sığirtmaç Adem

— Hz. Muhammed (as) Koca dede.

Koca Dede

— Problem nedir Sığirtmaç?

Sığırtmaç Adem

— Ali'yi biraz fazla severiz.

Koca Dede

— Peki, Hz. Ali'ye Allah der misin?

Sığırtmaç Adem:

— Haşa Koca dede.

Koca Dede:

— Hz. Ali'ye Peygamber der misin?

Sığırtmaç Adem:

— Haşa Koca dede

Koca Dede

— Ali sevgisi bizi birleştirir, ayırmaz. Ali'ye de Ehl-i Beytine de canlar feda.

(Koca Dede sahnenin önüne doğru ilerler, yüzü seyircilere dönük olarak yumruğunu sıkar)

— Bayrağı bir, devleti bir, dini bir, kitabı bir, Peygamberi bir olan bu milleti bölmek, ayırmak fitnedir, fesattır, günahıdır. Çanakkale bize çok şey öğretti. Durmayın tez varın Nalbant'ın yanına. Benim de selamımı söyleyin. "Cephe-
de koyun koyuna yatan bir milletin mezhebi de meşrebi de birdir. Hem de birden bine kadar birdir" dedi Koca Dede deyin. (el işareti ile çabuk gidin anlamında el işareti yaparak) Haydi haydi tez varın Nalbant'a. O da

cepheden yeni döndü, yaralıdır. Çanakkale ona da çok şey öğretmiştir. Sığırtmaç Hz. Peygamber Emeviler'e iki kızını verdi, Haşimiler'e bir kızını verdi. Önemli olan Emevi ya da Haşimi olmak değildir. Önemli olan insan olmaktır insan. Varın gidin; hem geçmiş olsun dersiniz hem de arz-ı hal edersiniz.

Misafirler köy odasından çıkarlar. Koca Dede sedire oturur. Torun kapıyı örttükten sonra gelir yerine oturur. Eline bir ağaç alır, onu yontmaya başlar.

Koca Dede ayağa fırlıyor. Sahnenin tam ortasına geldiğinde dışarıdan bir bomba sesi;

— güüüüüüümmm!

Koca Dede:

— Hak için

Bir bomba sesi daha,

Koca Dede:

— Hürriyet için

Torun:

— Dede ne oldu yine?

Koca Dede:

— Ne olsun evlat. Top seslerini, yiğitlerimin esarete başkaldıran kükremelerini duymuyorsun galiba?

Torun:

- Yok dede. Hem, top sesleri buraya kadar nasıl gelsin? Kadir Emmi'nin dediği doğru. Senin askerlik bitmemiş. Sen hala cephedesin, cep-hede.

Koca Dede:

- Haklısın evlat! Vatan için millet için, din için, bayrak için, insana her zaman görev düşmez. Düşüncede aciz kalmak çok büyük bir azap, çok büyük bir acı.

(Koca Dede Torununu dikkatlice seyretmeye başlar. Bir süre sonra Torun dedesini kendisine baktığını fark eder.)

Torun:

(Başını sallayarak)

- Dedem Hak Kelamını vermeyi unuttum.

(Torun hızla koşarak duvardaki Kur'an-ı Kerim'i kaptığı gibi dedesine uzattı.)

Torun:

- Buyur, dede

Koca Dede:

- Evlat unutma! Bu yüce kitabı duvarlara asalım ya da bir köşeye atalım diye değil, gönüllere akalım diye gönderdi Yaratan.

(Koca Dede Kur'an'ı Kerim'i açar, sahne gerisinden

“Allah yolunda Ölenlere öldü demeyiniz; onlar diridirler ama siz bunu bilemezsiniz” ayetinin önce Arapçası sonra da Türkçesi okunur.)

— Sağ olasın evlat

Torun:

— Dede! Bir şey sorabilir miyim?

Koca Dede:

— Sor evlat.

Torun:

— Şu ara herkes **vatan sağ olsun**, diyor. Vatan insan değil ki, onun canı mı var? Nasıl sağ olacak?

(Koca Dede dudak altından bir tebessüm ettikten sonra)

Koca Dede:

— Evlat vatan seni, beni hepimizi kucağında besleyen büyük bir anadır. O ölünce hepimiz ölürüz. Ana küçük bir vatandır. Vatan ise büyük bir anadır. Anayı büyütürsen vatan olur. Vatana da küçültürsen ana olur.

Torun:

— Peki dede vatanın kalbi var mı? Gözü var mı?

Koca Dede:

— Olmaz mı yiğit evladım benim. Kalbi de vardır gözü de. Vatan dediğimiz, o büyük ananın, kalbi bağımsızlıktır. Gözü, cephede düşmanı

gözetleyen gözdür. Gülleri, sümbülleri de sizlersiniz. Anladın mı?

Torun:

— Dedeciğim! Ya bayrak?

Koca Dede:

— Bayrak mı? Bayrak damarlarındaki kandır. Yüreğinde candır. Göklerde süzülen şandır.

(Koca Dede avuçlarını açar, başını yukarı doğru kaldırır)

Koca Dede:

— Allah'ım! Semalarımızı bayraksız, cephede evlatlarımızı yardımsız koyma.

“Amin” diyerek dede Torun ellerini yüzlerine sürdüler. Koca Dede kitabını okumaya, Torunu da ağacını kaldığı yerden yeniden yontmaya başladı.

Koca Dede bir ara başını kaldırıp orununa dönerek:

— Oğlum ne yapıyorsun?

Torun:

— Kılıç yapıyorum dede.

Koca Dede:

— Kılıçla ne işin varmış?

Torun:

— Cepheye hazırlık dedem

Koca Dede:

I. Sahne

— Ama sen daha çoook küçüksün.

Torun:

— Olsuunn. Genç Osman da küçükmüş. Hem ben Kadir Emmi söylerken duydum. “Anadolu çocukları cephede büyümüş.”

(Koca Dede bir şeyler söyleyecek olur ki kapı vurulur,)

— Tak, tak, tak! Kapı vurulur.

Torun:

— Koca Dede! kapı vuruluyor.

Koca Dede:

— Koş açiver evladım.

(Torun kapıya koşar. Koca Dede arkasından)

Koca Dede:

— Habercidir inşallah. Kim gelmiş evladım?

Torun

— Aşık Ali dede; Aşık Ali!

(Torun kapıyı açar ve Aşık Ali selam vererek içeri girer)

Aşık Ali:

— Selamun aleykum Koca Dede.

Koca Dede:

— Aleykum selam. Gel Aşık gel. Otur söyle.

(Aşık sedire oturmak üzereyken,)

Koca Dede

- Anlat bakalım çoktandır görünmüyorsun; ne haldesin Aşık?

(Aşık tam oturacakken oturmaktan vazgeçer ve öfkeyle yerinden kalkar,)

Aşık Ali

- Hal mi kaldı bizde Koca Dede! Canavar bunlar, canavar. Neyimiz varsa yakıp, yıkıp gidiyorlar. Savaş dediğin erkekçe yapılmalı. Koca Dede. Her şeyin bir ahlakı vardır. Savaşın da bir ahlakı vardır, Koca Dede. Ceddimiz savaşa çıktığında; komutan, ordunun başına geçer, “kadına kıza; hastaya yaşlıya; bahçeye bostana; kiliseye papaza dokunmayın” diye emrederlerdi. . Hatta Yıldırım Beyazıt Han ”Ben hasmıma arkadan kalleşçe saldırmam” dedi, arkadan saldırmadı. Yıldırım Bayazıt Han, savaş ahlakını savaştan üstün tuttu. Hatta bu yüzden savaşı kaybetti. Ya bunlar! Ya bunlar! Bunların tümü kalleş. Kadını, kızı, ihtiyarı, çocuğu doldur camiye sonra da ateşe ver! Allah’tan reva mı Koca Dede? Ha! Allah’tan reva mı? Allah’tan şu üç telli sazım var. O da olmasa kim dinler, bunca derdi?

Koca Dede:

- Biz varız, ya Aşık.

Aşık:

- Bildiğin gibi değil Koca Dede. Bildiğin gibi değil.

Koca Dede:

- Aşık, Aşık beri gel. Gözlerimin içine bak da konuş. Anadolu'da şehit vermeyen bir ev; yüreği yanmayan bir ana göster bana. Benim anam şehit anası. Bu milletin yedi cediti şehittir, şühedadır. Seni biz de anlamazsak; şu âlemde kimse anlamaz.

Aşık:

- Haklısın dedem. Bende şaşkırdım kafamı hangi taşa vuracağımı.

Koca Dede:

— Taşı bırak da, şu sazın tellerine bir dokun bakalım. Dokun da biraz Anadolu'yu dinleyelim.

(Aşık Ali, acıklı bir Kırıkkale türküsü çalmaya başladı,)

Şehadet Tacı

Bu köyde bir acı var
Boynu bükük bacı var
Bayraklara sarılmış
Bir şehadet tacı var.

Gençliğine doymamış
Evlat sesi duymamış
Başka hayal kurmamış
Bir şehadet tacı var

Bu köyde bir ana var
Yüreğinde yara var

Katillerin altında
Silinmez bir kara var

Gece gündüz ağlayan
Irmak gibi çağlayan
Yüreğini dağlayan
Kalbi kırık ana var²

(Türkünün sonuna geldiğinde, kapı vuruldu; köylüler, haber dinlemek için konağa akın ettiler.

Koca Dede:

— Evlat koş kapıya bak.

(Torun kapıyı açmak için dışarı çıkar.)

Koca Dede

— Oğul haberci mi?

Torun

— Yok dedem.

(Sahne gerisinden torunun sesi geliyor)

— Haberci değil Koca dede. Kadir Emmiyle
komşular. Haber dinlemeye gelmişler. Kadir
Emmi ve Köylüler odaya girerler)

Kadir Emmi

— Selamun aleykum Koca Dede

² Samet Yeter'in "Şehadet Tacı" isimli türküsü sahne gerisinden verilir.
(<https://www.youtube.com/watch?v=9IZNOpoDDnc>)

Koca Dede

— Aleykum Selam Kadir Onbaşı

(Diğer köylülerde Kadir Emmi'nin ardında Koca Dedeye selam verip yerlerine otururlar.)

Hamide kadın:

— Koca Dede! Haberciden bir haber var mı?

Koca Dede

— Gelmedi ama vakit yakındır. Dağ demez, taş demez aşar gelir; kar demez kış demez; koşar gelir inşallah

Hamide Kadın:

— Koca Dede! Müsaaden olur mu? Aşık oğlumun sazı da sözü de güzeldir. Dokunsun sazın tellerine biraz keder dağıtsak.

(Aşık Mihriban türküsünü söylemeye başlıyor. Türkünün yarısına geldiğinde köyün delisi olarak bilinen Aliş paldır küldür koşarak içeri giriyor.)

Deli Aliş:

— Bende şehit olacaaam. Ben de gazi olacaaam. Ben de şehit olacam; bende gazi olacam!

(Bağırarak sağa, sola koşturur. Bir ara Kadir Emmiyi görür, bu defa ona yaklaşır):

Deli Aliş:

— Kadir Emmi, Kambur emmi, Kadir Emmi Kambur emmi.

(Kadir Emmiyi kızdırmaya çalışır.)

Kadir Emmi:

- Her köyün bir delisi olurmuş, ne yaparsın. Bu da bizim köyün delisi. Aliş üleen, sen kocaman Kadir Emmine “kambur” demeye utanmıyor musun? Benim adım Kadir, Kadir. Hem de yedi düvelin korkulu rüyası onbaşı Kadir.

Deli Aliş

- Benim adım da Alişan. Sen niye bana Aliş diyorsun, haa, Kadir Emmi ha?

Deli Aliş

- Kadir Emmi!, Kambur emmi, bende asker olacam, ,bende şehit olacam, diyerek dışarı koşar gider.

Kadir Emmi arkasından:

- Deli ne olacak.

Koca Dede:

- Kaç kere söyledim, şu çocuğa deli deme, diye. Bu günler dumanlı, boranlı günlerdir. Kim deli, kim veli bilinmez.

Koca Dede toruna:

- Oğlum neredesin? Bak bakalım pencereden gelen giden var mı?

Torun

- Geldim dedem.

(Torun pencereye yaklaştığında dışarıdan ezik bir Cuma Salası duyulur.)

Hilal kız:

— Koca Dede! Cuma vakti yaklaştı. Abdest için su getireyim mi?

Koca Dede

— Bu da sorulur mu Kızım!

Hilal kız:

— Kadir Emmi! Sana da getireyim mi?

Kadir Emmi,

— Evladım “Vatan sevgisi imandandır”. Büyük bir âlim fetva vermiş. Vatanımız düşman işgalinden kurtuluncaya kadar tüm erkeklere Cuma namazı farz değilmiş.

Hilal kız:

— Peki, Koca Dedem.

(Hilal Kız kenara çekilir. Koca Dedenin suratı asılır, kaşları alabildiğine Çatık, gözleri ayağına kilitlenir. Ayağa kalkmaya çalışır.)

Koca Dede,

— Ahh şu ayağım ah! Kopasıca, kurşunlara gelecece. Buralarda ihtiyarların, hastaların çocuklarının içine çakılıp kaldım. Allah'ım beni affet.

Köyün yaşlı ebesi Fatma nine:

— Öyle deyip de kendine azap etme Koca Dede.

Yaralı bir ayak, hastalıklı bir kalp. Bu halinle cephedekilere faydan değil zararın olur. Sen onlara duanı eksik etme yeter.

Koca Dede

- Haklısın Fatma Bacım. (Ellerini açarak dua etmeye başlar) “Allahım! Zatın hürmetine; Mikail, Cebrail hürmetine; Bedir’de Malazgirt’te akan kanlar hürmetine; Habibin Muhammed hürmetine evlatlarımızı koru. Vatanımızı düşmanlara çiğnetme. Amin.

(Onunla birlikte avuçlarını açan tüm köylüler yine onunla beraber ellerini yüzlerine sürerek “amin” derler.)

Minareden bir duyuru sesi:

- Komşular! Duyduk duymadık demeyin. Çanakale’de savaşıyor paşalarımızın selamı var. Cephede evlatların yardıma ihtiyacı var. Bugün vatan için vermek zamanıdır. Sadece ölmek yetmiyor. Herkes, neyi var neyi yok getirsin.

(Koca Dede, Kadir Emmiye dönerek.)

Koca Dede:

- Kadir Emmi! Hoca efendiyi duydun. Sen ne diyeceksin?

Kadir Emmi

- Komşular siz de biliyorsunuz ki, altı asır üç kıtada at koşturduk. Bizim kimsenin malında,

canında, namusunda gözümüz olmadı. Dünyada huzurdan başka bir şey dilemedik. Lakin bu zayıf günümüzde düşmanlar malımıza canımıza namusumuza el uzatmak isterler. Vatanımıza el uzatanın elini kırarız. Dil uzatanın dilini koparırız. Şimdi namusa uzanan bu kirli elleri kırmak zamanıdır. Evlatlarımız cephede biz de onların arkasındayız. Yiyecek, giyecek ne varsa herkes çıkınındakini koysun, ortaya yere.

Songül Hala, elinde küçük bir poşetle sahne önüne doğru gelir:

Songül Hala:

- Benim verecek ne malım ne de erim kaldı. Lakin gece gündüz cepheye çorap ördüm. Al Koca Dede yetiştir Çanakkale'ye. Yetiştir de yiğitlerimizin ayağı üşümesin.

Songül hala yerine oturduktan sonra Şengül Teyze öne çıkar.

Şengül Teyze

- Koca Dede bildiğin gibi çalışmam yok. Olanlar da cephede. Ben torunlara çorba olsun diye bir kenara yarım torba un ayırmıştım. Al, Koca Dedem, ulaştır cepheye. Yavrularım aç kalmasın.

Koca Dede:

- Ayşe kadın iyi dersin de hepsi yarım çuval un. Çocuklara ne bıraktın?

Şengül Teyze

- Kederlenme Koca Dede! Ben Koca ninemden duydum. Bu günleri görür gibi anlatmıştı. Bir gün gelecek, namahrem eller vatanımıza el uzatacak. İşte o gün gelince açlık, kıtlık olacak. “Siz ağaçların köklerini yiyin. Ama cephede evlatları aç bırakmayın” dedi. Ben, Torunlara ağaç köklerini topladım. Çorba yapar içirim.

Koca Dede:

- Demek torunları ağaç köklerine emanet ettin.

Şengül Teyze:

- Estağfurullah Koca Dede o nasıl söz. Tabi ki Torunları Allah ‘a emanet ettim. Her rızık bizim için yaradan o değil mi. Bir gün insanlığın

övinç tablosu Hz. Muhammed (herkes ellerini göğsüne koyarak salavat getirir) Müslümanlardan yardım talep ettiydi. Ebu Bekir Sıdık (ra) her şeyini getirip orta yere koyunca, büyük peygamber sordu:

“Ya Eba Bekir! Her şeyini getirmişin. Çocuklarına ne bıraktın?”

“Ebu Bekir (ra), “Ey Allah’ın elçisi onlara Allah’ın ve Resul’ünün sevgisini bıraktım” der. Koca Dede kederlenme! Ben de Allah’ın ve Resul’ünün sevgisini bıraktım. O, öyle güçlü sevgi bir kaynak ki benim torunlarıma değil, dünyaya yeter.

Koca Dede:

— Allah hayrını makbul eylesin evlat.

(Mahmut Çavuş'un hareketlendiğini gören Koca Dede,)

Koca Dede

— Mahmut Çavuş! Sen ne getirdin?

(Mahmut Çavuş, üzerinde Azeri paltosu, aksak ayağı ile ayağını sürüyerek odanın ortasına kadar gelir.)

Mahmut çavuş:

— Koca Dede sen de biliyorsun cepheden döneli iki ay oldu. Ayağımın birisi cephede yaralandı. Gitmek için iyi olmasını bekliyorum. Cepheye canımdan başka ne verebilirim, diye düşündüm. Aklıma hiç bir şey gelmedi.

Koca Dede:

— Kederlenme Mahmut Çavuş, biz iyi biliriz her şeyini vatan için feda ettiğini. Vatan için malsız melalsiz kaldığını.

Mahmut Çavuş:

— Koca Dede bu meclisten boş gitmek Allah'ın gücüne gider. Öyle bile olsa hala verecek bir şeylerim var. Üstümdeki bu paltoyu cephede beraber savaştığım Azari bir gardaşım vermişti. Soğuk günlerde giyersin dedi. Ama onu cepheye göndermenin zamanı geldi. Benden çok onların ihtiyacı var. Cepheden geldi cepheye gitsin.

Mahmut çavuş önce sırtındaki eski Azeri paltosunu çıkardı, dört yamalı beyaz atleti ortaya çıktı. Sonra çoraplarını bir bir çıkardı.

Çoraplarının önü yırtıktı. Her birisini katlayarak Koca Dede'nin önüne koydu. Arkasından yalın ayak aksayarak yerine oturmak istedi.

Koca Dede:

- Mahmut Çavuş! Bilirim miden hastadır senin. Çoraplarını al bari.

(Kadir Emmi henüz oturmamıştı.)

Mahmut Çavuş:

- Koca Dede ben üşürsem bir benim canım yanar. Ama cephede yavrularımız üşürse bütün milletin canı yanar. Alamam Koca Dede, alamam.

Koca Dede (Ağlayarak)

- Komşular benim dayanacak halim kalmadı. Kimin neyi varsa getirip koysun.

Köylü kadınlar vereceklerini sırayla bir bir getirip koydular. Yardımlar toplanıp bir araya konuldu. Yardımını yapan dışarı çıkar.

Kapı vurulur.

Kadir Emmi:

- İnşallah habercidir. Hayırlı haberler getirmiştir, inşallah.

(kapının vurulması ile birlikte dışarı koşan torun oradan bağırır.)

Torun:

- Haberciii, Koca dedem! Haberciii. İçeri alıyım mı?

Koca Dede:

- Yavrum bu da sorulur mu? Çabucak al içeri. Hem yeni haberleri dinleriz; hem de emanetleri yollarız.

Kadir Emmi:

- Koca Dede hayır mı? Gelen mi var? Koca Dede (Kadir Emminin duyacağı şekilde kulağına bağırarak) cepheden haber var Kadir Emmi haber.

Kadir Emmi:

- Hayırlı haberler olsun. Milletin yüzü ak, düşmanın yüzü kara olsun.

Topluca:

— Amin,

(dedikten sonra herkesin gözü kapıya kilitlenir. (bu ara hızlı bir fon müziği (ayna) verilir).Haberci(eski asker elbiseli) içeri girer. Koca Dede'nin tam karşısına geçer. Cephede komutanın karşısında durur gibi "hazır ol" a geçer. Önce Koca Dede'ye☺

Haberci:

— Selamın aleyküm Koca Dede!

Koca Dede:

— Aleykumsselam evlat.

(Sonra komşulara dönerek)

Haberci:

— Selamun aleykum komşular.

(Odada bulunanlar topluca)

— Aleykum selam evlat.

Haberci:

— Koca Dede! Komutanlarımın sizlere selamı var. Sizlere cepheden haberler getirdim.

Koca Dede:

— Ve aleykum selaaam. Onların selamı başımızın üstüne. Hele gel otur şöyle Evladım. Uzaktan geliyorsun. Bir bardak ayran iç ferahla. Sonra da, de diyeceğini.

Haberci:

— Ayran içemem Koca Dede.

Koca Dede:

— Köyümüzün ayranı güzeldir evladım.

Haberci:

— Sağ ol Koca Dede. Cephede gardaşlarım içmeye su bulamazken, ben burada ayran içemem. Ama köyün pınarından soğuk bir su gelirse, işte ona yok demem.

(Kulakları ağır işiten Kadir Emmi)

Kadir Emmi:

— Evladım kimsin nesin? Bir deyiver hele.

Haberci:

— Dede! Ben cepheden geliyorum.

Kadir Emmi bastonuna dayanarak yavaş yavaş ortaya doğru gelir ve bastonuyla habercinin üstüne doğru yürür.

Kadir Emmi:

— Koca Dede yanlış mı duydum. Bu çocuk çeteden mi geliyormuş?

Koca Dede:

— Ne çetesi Kadir Emmi. Cepheden geliyor, cepheden.

Kadir Emmi:

- Eee! Tamam anladık. Millet cephelerde savaşıp canını feda ederken, bu şaşkının çetelerde ne işi varmış? İzin verin de bastonumla şunu bir güzel çevireyim.

Koca Dede:

- Hasbünallah. Birisi kulağına söylesin yoksa anlayacağı yok bunun.

Koca Dedenın torunu Gelincik kız yaklaşır ve kulağına doğru bağıarak:

Gelincik:

- Kadir Emmi haberci cepheden geliyor ceep-hee-den...

Kadir Emmi:

- Neee cephe mi dedin?

Koca Dede

- Hee Kadir Emmi he, he.

(Kadir Emmi haberciye dönerek)

- Yavrum beni bağışla. Yaşlılık işte. Göz görmez kulak duymaz oldu. Ben senin yaşındayken yerin dibindeki sesleri duyar, karanlıkta kara taşın üstündeki kara karıncayı araka sağ ayağından vururdum, vallahi.

Koca Dede:

- Ben bilirim Kadir Emmi senin o muhteşem

günlerini. Bunlar nereden bilecekler? Kadir Emmi habercinin bir diyeceği varmış desin gayrı haa, heyecandan öleceğiz.

Kadir Emmi:

- Koca Dede git işine, Cepheden gelen, yiyeceği nerden bulsun. Ben cephede Reşo ile omuz omuza savaştım. Yiyecek nerdeeee biz nerdee! çarığı ıslatır suyunu içerdik, otları keser kökünü yedik vallahi.

Koca Dede:

- Haayy mübarek, yine yanlış anladı. Ben derim “diyecek”, Kadir Emmi anlar yiyecek.

(Hilal kıza kafasıyla işaret ederek)

Koca Dede:

- Birisi kalkıp söylesin.

Hilal kız:

- Kadir Emmi habercinin bir diyeceği varmış diyeceği.!

Kadir Emmi:

- Olmaz kabul etmem kızım cephedekilerin giyeceği de yok. Vallahi de yok, billahi de yok. Ben cephede Reşo ile omuz omuza savaştım. Atların işe yaramaz çuvallarından don yaptık, göynek yaptık. Bu toyun cepheden haberi yok.

Koca Dede:

— Hay Allah yaşlılık başa bela. Kızım Hilal

(kafasıyla işaret eder)

Hilal kız:

— Kadir Emmi! Ben sana kurban olam. Sen Yi-
ne yanlış anladın. Bir diyeceği varmış diyeceği.
Anladın mı, di-ye-ce-ği...

Kadir Emmi:

— Hah şimdi oldu.

Koca Dede:

— Sana da bir şeyi oldurtmak, yedi düveli Akde-
nize dökmekten zor vallahi..

Kadir Emmi:

— Ne dedin?

Koca Dede:

— Yok bir şey yok!

(Kadir Emmi biraz pişmanlık içinde etrafını süzdükten
sonra😊)

Kadir Emmi:

— Komşular yaşıma hürmet edin. Bana kızmayın
ne olur. Bir isteğim olacak sizden. Sonra da ev-
lat ne diyecekse desin.

Koca Dede:

- Ne isteği Kadir Emmi, emrin olur. Sen bu güne bugün Reşo'nun silah arkadaşısın.

(Kadir Emmi haberciye yaklaşır.)

Kadir Emmi:

- Komşular içinizde cennet kokusu nasıl diye merak eden varsa yanıma gelsin? Çanakkale'nin kokusu cennet kokusudur. Çanakkale düşerse bayrağımız, istiklalimiz her şeyimiz düşer, Allah düşürmesin.

Kadir Emmi Haberci askerin kepini alır. Önce kendisi koklar. Sonra da Hilal Kıza verir. O sırayla tüm köylülere koklatır. Kepi alan burnuna yaklaştırır, ciğerine çekercesine koklar, bağrına basar sonra yanındakine verir. Köylüler askerin kepini koklarken fondan bağlamayla Çanakkale türküsü duyulur. Kalpak askere gelinceye kadar türkü devam eder. Kadir Emmi yerine oturur.

Köylüler Askerin kepini koklarken Hamide Bacı selam vererek içeri oturur. Etrafındakileri başıyla selamlar.

Hamide Bacı:

- Selamun aleykum Koca Dede, nasılsın?

Koca Dede:

- Sağ ol kızım. Allah razı olsun.

Kundakta ağlayan torunu Muzaffer'i kucağına alır, sever.

(Koca Dede, Kadir Emmi'nin kulağına eğildi, duysun diye yüksek sesle)

Koca Dede:

— Kadir Emmi Oda sıcak oldu.

Kadir Emmi:

— Gelin Kızım! İçeride ayran olacaktı, dağıtıver de komşular ferahlasın.

Hamide'nin gelini odadan çıkar. Sonra elinde bir tepsi ve üzerinde bardaklarla tekrar odaya döner. Onun çıkışı ile birlikte köylülerin gözleri Haberci'ye mihlanır.

Koca Dede:

— Cepheden haberlerim var demiştin, evlat! Buyur söyle diyeceklerini.

Haberci Asker sözlerine başlayacağı sırada Gelin Kız köylülere ayran dağıtmaya başlar. Orta sıralara geldiğinde,

Haberci:

— Size biri sevinçli, öteki kederli iki haberim var. Önce müjdeli haberi vereyim. (Asker duraklar. Köylüleri göz ucuyla süzdükten sonra) Köyünüz vatan toprağı, kutsal bayrağı için bir şehit, bir kurban verdi.

Rukiye hala (öne atılarak):

— İnşallah benim koçumdur.

Hatice bacı ve Hamide bacı birlikte kurşun gibi fırlarlar

— İnşallah benim yiğidimdir, derler.

Hamide bacı orta yerde. Haberci kadınları biraz süzdükten sonra

Haberci:

— Bu defa şans Hamide bacıya güldü Hamide bacı kimdir?

Hamide Bacı:

— Benim Evlat.

(Gelin bu defa şans Hamide bacıya güldü) cümlesini duyunca ayran dağıtmayı bırakıp Haberciye dikkat kesilir.)

Haberci:

— Bu defa şans Hamide bacı sana güldü. (sesini yükselterek) Hamide Bacı! Hasanımız Hasan çavuşumuz şehit oldu.

Odada bulunan herkeste bir üzüntü alameti belirir. Kadınlar ellerini dizlerine vururlar. Hasan çavuşun eşi (Ayran dağıtan Hamide'nin gelini)

— Anaaaam, diye feryat eder, elindeki tepsiyi döşürür. Hamide Bacının boynuna sarılır, ağlamaya başlar. Sahnenin ön kısmında Hamide bacı ve gelini:

Gelin:

- Anaaam! Hasanım nereye gider, anaaam. Bizi bırakıp nereye gider anam. Oğluna doymadan nereye gider anam. Oğlumuz muzaffere doymamıştı. Nasıl kıydılar Hasan'ıma nasıl? Oğlumuzun adını muzaffer koyduydu! Bir gün Muzaffer'i karşısına aldı. Bir güzel sevdi, kokladı. Sonra da "Muzaffer olup geleceğim, seni bol bol seveceğim" dedi. Ama olmadı, ana olmadı.

(FON)

Hamide bacı gayet sabırlı ve onurlu bir halde gelinin başını sıvazlar. Gelinden yakasını kurtarır. Gelin yere diz çöker kederli bir şekilde oturur. Baş avuçlarının arasında kafasını sallamaya başlar. Hamide bacı ortaya doğru gelir.

Hamide bacı:

(Ağlamaklı bir şekilde)

- Yiğit oğluuum. Aslan oğlum. Kınalı kurbanım. Sütüm sana helal olsun. Alımı ak, yüzümü pak ettin, oğlum

Koca Dede:

(Hamide baciya sabır tavsiye eder)

- Evladım! Evlat acısı zordur bilirim. Hasan'ımızın mekânı cennet olsun. Allah sana da sabır versin.

Hamide bacı:

- Ne acısı Koca Dede! Bu gün benim bayram günüm. İşte kınam elimdedir. Bu kınanın yarısını Hasan'ımın ellerine yaktıydım, vatana kurban olsun diye. Kalan yarısı için oğlumun vasiyeti var. Dedi ki: “Anam, anam, benim garip anam; gün yüzü görmeyen anam! Kalan kınayı dökme, Allah bana Çanakkale’de şehitlik nasip ederse kalanını da sen ellerine yak. Oğlum muzafferin de alınına çal” dedi. Şehit anası olmak varmış nasipte. Ben oğlumdan kalan kınayı ellerime yakacağım, dede.

Gelin:

- Anam diyerek, Hamide bacının boynuna sarılır.

(Odada bulunan kızlardan birisi bir tas suyu getirip Hamide bacının dizinin dibine koyar)

— Kınayı kardım Hamide Bacı

Hamide bacı:

— Ağlayacaksa kalbim ağlasın. Ver kızım kınayı, çalayım da düşman çatlasın. Vatan bizim için kuru bir toprak parçası değil. Vatanın kınalı kuzular olduğunu dost düşman herkes anlasın.

Gelin

— Hasanım nereye gittin Hasanım, diye ağlar.

(Gelin ve Hamide Bacı birbirine sarılmış halde dona kalırlar. İçeriye beyaz kıyafetler içerisinde genç bir kız girer. O an her şey donar. Arif Nihat Asya'nın KALK YİĞİTİM şiirini okur.)

KALK YİĞİTİM!

Kalk yiğidim, yine dağ başını duman aldı.
Parçalandı bir kıtanın toprakları,
Aslan payını aslan olmayan aldı..
Kalk yiğidim, yine dağbaşını duman aldı.

Tulgalı, tulgasız başlar alayı,
Kanadlı, kanadsız kuşlar..
Aşılmamış dağlar, çıkılmamış yokuşlar..

Dağları, taşları, akarsularıyla,
Şu tanıdık toprakta
Bir büyük dünya parçası
Fatihini aramakta.

Dünyayı ahretten ayıran
Duvarları yık da gel,
Ay doğar gibi, gün doğar gibi
Şu kıpkızıl ufuktan çık da gel!

Kalk yığidim, yine dağ başını duman aldı.
Parçalandı bir kıtanın toprakları;
Aslan payını aslan olmıyan aldı..
Kalk yığidim, yine dağbaşını duman aldı...³

Şiiri okuyan kız, şiirinin bitimine doğru yavaş yavaş sahne dışına çıkar.

Gelin

— Hasanım diye feryat eder.

Hamide Bacı:

— Duydunuz değil mi? Hasan'ımın neler yazdığını. Ben şehit anasıyım. Oğlum da şehit kocam da şehit. Daha dün akşam şehit kocam Yusuf rüyama girdi. Dedi ki: "Hamide, üzülme sakın, ağlama. Ben burada çok rahattım. Cennette bana bir köşk vermişlerdi. Bu gün bir köşk daha verdiler. Ama sen gelinceye kadar kapılarını açmayacağım. Demek, Hasan'ımın köşkünü yaptılar Hamidem. Hasan'ımın köşkünü yaptılar Hamidem," dedi.

(Hamide kadın, hafiften muvazeneyi kaçırmış gibi etrafına bakışır)

³ ARİF NİHAT ASYA

Hamide kadın:

Oğlumda şehit kocam de şehit
Dedem de şehit babam da şehit
Oğlum da şehit kocam da şehit
Dedem de şehit babam da şehit

(Diye tekrar tekrar söylemeye başladı. Gelini onu sakinleştirmeye çalışır.

Gelin

— Ana kurban olayım, yapma ana

(Hasan çavuşun kundaktaki bebeğinin ağlama sesleri duyuldu.(ingaaa ingaaaaaa) bebeğin sesini duyan Hamide bacı kendini toplar.) Gelin boynu bükük keder içinde.

Hamide bacı (geline dönererek):

— Kızım kocan vatana kurban olmuştur. Ağlasan düşman sevinir. Başını dik tut ki düşman kahrolsun.

(çocuk ağlamaları devam ediyor. Ingaaaa ingaaaa)

Hamide Bacı:

— Koşu ver şehidimizin emanetini ağlatma.

Gelin çocuğa kucağına alır:

Gelin:

— Ağlama yavrum! Ağlama kurban olurum kuzum. Baban, bu günleri görür gibiydi oğlum; görür gibiydi. Dedi ki “anaların bacıların namusuna

I. Sahne

düşman eli değmektense bin kere şehit olmayı yeğlerim.” Ağlama sen şehit oğlusun, yavrum.

Gelin kucağında bebeđine ninni söyleyerek sahneyi terk ediyor.

Uyu yavrum yine şimşek çakıyor
Şehit baban gelmiş bize bakıyor
Yarasından kızıl kanlar akıyor
Dur o yarayı sarayım ninni
Sen ağlama ben ađlayım ninni

Hamide Bacı:

— Oğlum kurban olduğum nasıl kıydılar sana oğlum

(Gelin dışarı çıkarken odada bulunanlar gözleriyle onu takip ederler. Köylü kadınlar Hamide Bacının koluna girip onu dışarı çıkarırlar. Koca Dede kapıya bakarak,)

Koca Dede:

— Allah sabrını versin. Bu yara da buna yeter. Sızlaaar gider mezara kadar.

(Köylü kızlardan birisi Hamide bacının koluna girerek onu köy odasından çıkarır. Hamide bacı sahneden ayrıldıktan sonra)

Songül Hala:

— Allah sabrını verir inşallah. Kocası Yusuf da geçen sene bu aylarda şehit düştüydü.

(Koca Dede, cepheden gelen Haberci askere dönerek)

Koca Dede:

- Kederli haber demiştin evlat, onu da söyle, seni çok tutmayalım.

Koca Dede, cümlesine koymadan köyün sözde delisi Aliş onbaşı elinde sopası ile içeri girer

Aliş

- Ben de şehit olacam. Ben de gazi olacam

Ben de şehit olacam. Ben de gazi olacam. Koca Dedenin yanına yaklaşarak

- Koca Dede gidecez değil mi?

Koca Dede:

- Nereye?

Aliş

- Nereye olacak Çanakkaleye!

Koca Dede:

- Tamam gidelim.
— Koca Dede anlatayım mı?

Koca Dede:

- Anlat evlat anlat! (Koca Dede Kadir Emmi'nin kulağına eğilerek,
Belki yüz kere anlatmıştır.

(Koca Dede kafasını anlat işareti yaptı. Odada bulunanlar el işaretiyle "Deli, ne olacak" anlamına gelen bazı el hareketleri yaptılar.)

Kadir Emmi, Koca Dedeye dönerek:

Kadir Emmi,

— Bana bir şey demiyor bu deli değil mi?

(Koca Dede kafasını yukarı kaldırarak yok anlamına gelecek şekilde salladı.)

Koca Dede:

— Yok, yok, dedi.

Aliş:

— Anlatayım mı Koca Dede?

Koca Dede:

— Anlat Evlat Anlat

Aliş:

— Dede savaş iyice kızışmıştı, siperlerde ateş kaynıyordu. Sanki tepemize gökten bomba yağıyordu. Bir ara yan siperde düşmana göz açtırmayan can gardaşım “Ahmet çavuşun” (kendisini yere atar, bir kolunu yukarı kaldırıp şehadet parmağı ile işaret ederek) “Allah Ekber, Ahmet fani, Allah baki” diyerek yere yığıldığını gördüm. O an, benim de ruhumun öldüğünü hissettim. Derken kendimi topladım, komutanıma “Ahmet çavuşun yanına gitmeliyim” dedim. Komutan “değmez onbaşı zaten ölmüştür. Baksana vücudu delik deşik olmuş” dedi. Aldırmadım sürünerek Ahmet gardaşımın yanına gittim. (sürünerek

ileri doğru gider) can kardeşim Ahmet çavuşu kucağıma, aldım daha ölmemişti. Gözlerime baktı ve “geleceğini biliyordum on başım geleceğini biliyordum on başım” dedi. Gözlerini kapadı. Ailesini, namusunu, biricik çocuğunu, vatanını bana teslim edercesine gözlerime bakakaldı. Koca Dede! Can gardaşım Ahmet çavuşun beyni avuçlarıma aktı. Bende de ne akıl kaldı ne de fikir.

Aliş gözlerini Kadir Emmiye doğru diker

Aliş

- Kadir Emmi! Can gardaşım Ahmet çavuşun beyni avuçlarıma aktı. Herkes bana deli der. Ama niye niye deli oldum kimse bilmez.

Sonra Koca Dede ye dönerek,

Aliş

- Koca Dede! Herkes deli der; niye deli oldum kimse sormaz. (Sahnenin önüne doğru gelir uzakları göstererek) Cephede kimi gazi kimi şehit olmuş. Ben de bu savaşın delisi olmuşum. Ben de bu acıların, bu gözyaşlarının delisi olmuşum. Sopası ile sahneye vurarak dışarı çıkar.

(Koca Dede Köylülere bakarak, Aliş'in ardından,

Kadir Emmi (ağlamaklı bir eda ile)

Kadir Emmi:

— De git deli, mahvettin bizi.

Mahmut Çavuş

— Komşular size bir sır vermek isterim. Hani deli dediğimiz bu Alişan var ya. Defi hacet ihtiyacı olduğu zaman çıkabildiği kadar şehrin dışına çıkar.

Kadir Emmi:

— O niye ki Mahmut Çavuş?

Mahmut Çavuş

— Kadir Emmi! Sen de bilirsin ki bu şehir Peygamberler, sahabeler şehridir. O sahabeye duyduğu hürmetten dolayı çıkabildiği kadar şehrin dışına çıkardı. Komşular bu şehrin delisi bile Peygamber'e, sahabeye bu kadar saygılı ise varın akıllısını siz düşünün.

Koca Dede:

— Böyle deliye can kurban, cepheler şimdi deli kaynıyor. Kınalı kuzularım aslanlarım. Bedenim burada ama aklım, fikrim, ruhum her şeyim orada.

Haberciye doğru dönerek:

Koca Dede:

— Kusurumuza bakma evlat seni de beklettik.

Haberci:

— Koca Dede! Nasıl söylesem bilemiyorum?

Koca Dede:

— Söyle evlat söyle, bu gün durmak günü değildir.

Haberci,

— Sultan Bacı diye bağıırır.

(Sultan Bacı ayağa kalkar. Haberci Sultan Bacıya doğru bir müddet bakar. Herkesin dikkati Sultan Bacı da. Onlar da askerle birlikte ona bakarlar.)

Sultan Bacı

— Kederli haber demiştin oğul, hayırdır!

(Asker oldukça sert bir ses tonuyla,)

Haberci:

— Oğlun Cafer

Sultan Bacı:

— Ne olmuş Oğlum Cafer'e

Haberci:

— Oğlun Cafer yüzünü kara etmiştir. Ordumuzun sırlarını düşmana sızdırmıştır.

(Sultan Bacı şaşkın, kurşun yemiş gibi çırpırır. Köylülere bir bakış attıktan sonra tekrar askere yönelir,)

Sultan Bacı:

— Ne diyorsun oğlum! Bir yanlışlık olmalı. O şehit oğludur yapmaz öyle bir şey.

Haberci:

— Sultan Bacı! Oğlun düşmana ajanlık yapmıştır.

Sultan Bacı:

— İnanmayın komşular, Cafer yapmaz öyle bir şey, o şehit oğludur.

Komşular bir uğultu içerisinde ayağa kalkarlar ve Sultan Bacıyı daire içine alırlar sonra da hep bir ağızdan:

— Vay kahrolası, vay kahrolası; vay kahrolası vay! diyerek ayıplarlar. Bir taraftan da Sultan Bacı'dan uzaklaşırlar. Sultan Bacı hala şaşkındır. Şaşkınlık içerisinde onlara yalvarmaya başlar,

Sultan Bacı:

— Komşular gitmeyin, inanmayın komşular. (Fakat komşular onu dinlemezler.)

Sultan Bacı:

— Komşular kaçmayın benden, komşular bırakmayın beni.

Komşular odayı boşaltmaya devam ederler. Kadir Emmi elindeki bastonla Sultan bacıya vurmak ister ancak aşık ona mani olur.

Sultan Bacı:

— Vay kahrolası, vay kahrolası!

(Oda boşalır. Sultan Bacı seyirciye dönerek dizüstü oturur. Kendi kendine konuşmaya başlar.)

Sultan Bacı:

- Ağlamak yok sultan. Herkes ölen kahramanına ağlamıyor. Oğlun da olsa, bir haine gözyaşı dökme. Başım mı dönüyor ne?

(Sultan Bacı daha fazla dayanamaz ve oracıkta bayılır, kalır. O halde iken rüya görmeye başlar. Şehit kocası rüyasına girer. Sultan Bacı, etrafına şaşkın bir şekilde bakınarak☺)

Sultan Bacı:

- Rüya mı görüyorum ne? Şehidim sen misin? Nasılsın?

Şehit koca beyazlar içerisinde tam karşısında ayakta bekler. O da en az Sultan Bacı kadar mutsuzdur. Belli ki o da bir şeyler hissetmiştir.

Şehit koca:

- Sultanım çok yalnızım.

Sultan Bacı:

- Hani şehitler yalnız olmaz demiştin?

Şehit koca:

- Öyle ama bu gün birden tüm melekler beni terk etti. Şehit arkadaşlarım da yanıma gelmez oldular. Ne var anlayamadım.

Sultan Bacı:

- Sorma şehidim, sorma. Oğlun Cafer vatana ihanet etmiş. Ordunun sırlarını düşmana sızdırmış.

Şehit koca:

— Anlımıza kara çalınmıştır hatunum.

Sultan Bacı:

— Neden şehidim? Neden anlayamadım?

Şehit koca:

— Aklıma tek bir şey geliyor, hatunum.

Sultan Bacı:

— Söyle yoksa hırsımdan öleceğim.

Şehit koca:

— Hatırlar mısınız? Cafer büyük adam olsun diye onu ecnebi mekteplere yazdırmıştık. Onların ekmeğini yedi, onların suyunu içti. Belli ki onlarda boş durmamış, verdikleri ekmeğin arasına bir iki ihanet tohumu koymuşlar.

Sultan Bacı:

— Demek savaş sadece cephelerde yapılmıyor şehidim.

Şehit koca:

— Evet sultanım. Büyük savaş kalemle yapılan savaştır. Bu savaş bitecek. Yiğitlerimiz alınının akıyla çıkacaktır. Fakat kalemle yapılan savaş bitmeyecek. Oğün gelirse sen de hayatta olursan yapılacak okullara tuğla olmayı, harç olmayı unutma.

Sultan Bacı:

- Sözüml olsun. Onu yapacağım yapmasına da, bu gün ne yapacağız. Bu ihaneti nasıl temizleyeceğim. Komşuların yüzüne nasıl bakacağım şehidim!

Şehit koca:

- Durma günü değil Sultan. Tez ol. Sana emanet ettiğim silahı al. Vatana ihanet eden öz evladım da olsa acıma, anlına boşalt. Eğer bunu yapmazsan bir daha rüyalarına girmem. Bir daha seni sevmem, anladın mı?

(Şehit koca yavaş yavaş uzaklaşır. Sultan Bacı da uyanır yavaş yavaş kalkar Sultan Bacı kendi kendine konuşarak☺)

Sultan Bacı

- Doğru dersin şehidim; doğru dersin. Ama işin zoru bana düştü. Düşmana kurşun sıkmak sana; öz evladıma kurşun sıkmak da bana düştü. Ama seni mahcup etmeyeceğim, milletimi mahcup etmeyeceğim.

(Cafer'in nişanlısı Gelincik sahneye girer. Kayın validesinin bu haline biraz şaşırır.)

Gelincik

- Hayır mı ana! Ne oluyor, kendi kendine ne konuşup durursun?

(Sultan Bacının gözleri uzaklara dalar:)

Sultan Bacı

— Kahrolası, kahrolası

Gelincik:

— Hayır mı ana bir şey söylesene!

Sultan Bacı:

— İçimden hayırdır demek geliyor ama bu işte hayır yok gelinim; hayır yok. Her yanı şer kokuyor.

Gelincik:

— Anacığım ne oldu söylesene?. Yoksa, yok sa Cafer'e bir şey mi oldu?

Sultan Bacı

— Sorma, güzel kızım, sorma. Başımıza büyük bir iş geldi.

Gelincik:

— Anacığım ne oldu?

Sultan Bacı

— Benim güzel gelinim, benim yüreğim kızım. Nasıl söylenir bilemiyorum ama söylemeye çalışacağım. Cafer, ordunun sırlarını düşmana vermiş. Ben onu düşmanı öldür, bayrağımıza, sancağımıza göz dikenleri öldür diye cepheye yollamıştım. O düşmanı değil bizi öldürdü kızım, bizi öldürdü. Nasıl kalkılır bu ayıbın altından, bilemiyorum.

Gelincik:

- Deme ana. Nasıl olur! Bir yanlışlık olmalı. Yapmaz Cafer böyle bir ihaneti. Ah Cafer, ah Cafer nasıl yaparsın bunu. Hani bana verdiğin sözler. Neden yaptın Cafer? Neden, neden?

(Gelincik kayın validesinin elini tutarak,)

Gelincik:

- Ana benim sana bir diyeceğim var. Hakkını helal et. Gücenme. Olur mu?

Sultan bacı

- Söyle kızım.

Gelincik:

- Ana ben bir hainin yolunu gözleyemem. Vatanıma ihanet eden birisinin yüzüğünü taşıyamam

(Sultan Bacı: (başını avuçlarının arasına alarak)

Sultan Bacı:

- Kahrolası, kahrolası.

Gelincik parmağından yüzüğünü çıkarı. Sultan bacının avcunu açıp içine koyar. Sonra da

Gelincik:

- Anacığım al bu yüzüğü ver Cafer'e. Sonrada "Bunu Gelincik gönderdi. Bir hainin yolunu beklemem dedi", de. "Kusura bakma ana"

diyerek odayı terk eder. Sultan Bacı, Gelinciğin arkasından baka kalır.

Sultan Bacı:

- Sen de haklısın kızım. Ne deyim. Sultan! Durma **günü değil. Cafer'e varılmalı;** bu ihanetin hesabı sorulmalı. Tez ol Sultan, tez ol.

Perde kapanır. Perde açıldığında Sultan Bacı sahnede oturur vaziyette:

Sultan Bacı:

- Gardiyan, gardiyan

Gardiyan:

- Hoş gelmişsen ana. Kime geldin?

Sultan Bacı:

- Cafer'e geldim Oğul,

Gardiyan:

- Hangi Cafer ana?

Sultan bacı:

- Şehit oğlu Cafer, oğlum, şehit oğlu Cafer.

Gardiyan: (İçeri doğru bağırarak)

- Şehit oğlu Cafer'i getirin.

(Kafası yere eğik bir şekilde gelen Caferi getirirler.)

Sultan bacı:

- Bizi yalnız bırakın evladım.

Gardiyan:

- Anacığım yasaktır. Ama sen uzak yoldan gelmişin. Fazla uzatmayın ha.

Sultan bacı:

- Sen dert etme oğul. Ben gayet kısa edeceğim. Sağ olun

Cafer:

- Ana! Ana beni affet

Sultan bacı:

- Oğlum, yüreğim benim. Sütüme ihanet etseydin affederdim. Acılarıma ihanet etseydin affederdim. Ama sen Anadolu'ya Diyarbakır'a, İzmir'e, Erzincan'a Kırıkkale'ye ihanet ettin. Şehit babana ihanet ettin. Ben bu nu affedemem. Oğul bu öyle bir günah ki bunu dünyanın küçük mahkemeleri görmez. Senin işin ahrete, büyük mahkemeye kadar gider. Seni Allah affetsin oğul. Seni Allah affetsin oğul.

Sultan bacı bir taraftan da bacı eliyle göğsünü ovalamakta.

Cafer:

- Ana kalbin mi ağrıyor?

Sultan bacı

- Yok, evlat yok. Kalp mi kaldı ananda. Olmayan şey ağrır mı? Sana köyden emanetler getirdim. Onları çıkarmaya çalışıyorum.

(Göğsünden çıkardığı nişan yüzüğünü Cafer'in önüne atarak.)

- Al, işte bu Hilal'in emaneti. "Bir hainin yolunu gözleyemem" dedi.

(Cafer yere düşen yüzüğü aldı, avucunda sıktı, sonra kalbine basarak ağlamaklı bir şekilde,)

- Hilal Hilal, affet beni.

Sultan Bacı.

- Hilal Hilal dersin. Hilal bir hainin yolunu niye beklesin?

Cafer:

- **Öyle deme ana** Bir tuzağa düştüm, yanılttılar beni ana.

Sultan Bacı tekrar elini göğsüne sokarak.

Sultan Bacı.

- Sana babandan da bir mektup getirdim

Cafer

- Ne diyorsun ana! Babam aylar önce şehit düşmedi mi?

Sultan bacı:

- Allah kelmamıdır. "Allah yolunda ölenlere öldü demeyiniz" Şehitler ölmez oğul, Şehitler ölmez.

Cafer

- O zaman ver de okuyayım

Sultan Bacı:

- Oğul bu mektubu babanla birlikte yazdık.
Kendin gibi hainlerle cehennem dibinde çevir çevir oku.

Sultan bacı göğsünden çıkardığı bıçağı Cafer'in göğsüne saplar.

Cafer

— Anam anam anaaaaaam, (oraya yığılıp kalır.)

Sultan Bacı (Cafer'in etrafında dolaşarak)

— Anam dersin ana yüreği yanmaz mı sanırsın. Aha şuram (kalbini göstererek) sızlamaz mı? Ama vatan sevgisi ağır bastı. Diyarbekir, Konya, Erzurum, Trabzon, Erzincan ağır bastı oğul. Ağır bastı oğul.

Sultan bacı elinde bıçakla oraya yığılır düşer. Gardiyanlar koşarak gelir

Gardiyan

— Ana sen ne yaptın? Bu çocuk mahkemeye çıkacaktı mahkemeye.

Sultan bacı oturduğu yerden, yorgun ve üzgün bir şekilde:

Sultan Bacı:

— Mahkemeye ne hacet oğul burası Anadolu. Burada hainlerin cezasını biz veririz. (Biraz bekler) Mahkemeye beni çıkar. Mahkeme beni sorgulasın. Böyle yanlış bir evladın hesabını benden sorsun?

Cafer yerde, iki gardiyan Sultan bacıyı arasına alır bir kenarda beklerler.

(Dışarıdan sahneye Bedir'den Çanakkale'ye isimli şiiri okumak için birisi girer.)

BEDİR'DEN ÇANAKKALE'YE BİR YOL VAR

Benim hayalimde sevdanın sarısı
Mehmet'in hayalinde tam kırkın yarısı
Bir ilkbahar sabahı yollara çıktık
Gönüldeki sevdalara kurşunlar sıktık
İnancın gözündeki yaşlar silinsin diye
İsm-i cemilin Ey Rasul!
Güneşin doğup battığı her yerde bilinsin diye.

Uzadı yollar, yırtıldı postallarımız
Gök kubbeye uzandı,
Ahu efkanlarımız
Hürriyete gönül verdi, vefakar insanımız
Fedadır sana
Fedadır Yarab !
En kıymetli canımız
Çanakkele'nin gözündeki yaşlar silinsin diye
İsm-i cemilin Ey Rasul!
Güneşin doğup battığı her yerde bilinsin diye

Kimi Kırıkkale Ahılı'dan
Kimi Erzincan Çayırıldan
Hepsi de süt emmiş bir hayırlıdan
Bir destan ki Çanakkale'de
Yükseliyor, şehirliden, bayırlıdan
Şikayet yok yeis yok, en kahırlıdan
İnancın gözündeki yaşlar silinsin diye
İsm-i cemilin Ey Rasul!
Güneşin doğup battığı her yerde bilinsin diye

Şahadet bunların gözünde
Kahramanlık hepsinin özünde
Bir parola Mehmet'in sözünde
Ölmek var dönmek yok
Gökteki yıldızlar gibi, sönmek yok
İnancın gözündeki yaşlar silinsin diye
Bedir'den Çanakkale'ye bir yol var bilinsin diye⁴

Şiirin bitimiyle sahne kapanır.

SON

---

⁴ Orhan NAR, Yayımlanmamış Şiir.

TİYATRONUN ÖĞRENCİLERE KATKISI

Tiyatro geçmişten günümüze çocukların eğitiminde ve kişisel gelişimlerinde çok önemli ve güvenilir bir yere sahiptir. Tiyatro sayesinde öğrenciler değişik dünyaların kapılarına dokunurlar. İnanılmaz keyifli vakit geçirmekle kalmaz beraberinde çok şey öğrenirler. “Çanakkale’den Haber Var” isimli tiyatro oyunumuzda rol alan bazı öğrencilerin duygu ve düşüncelerini okuduğunuz zaman konunun önemini daha iyi kavrayacaksınız. Öğrencilerin hem bireysel gelişimlerine hem de sosyal gelişimine katlı sağlayan tiyatronun faydalarını kısaca şu şekilde maddeleyebiliriz:

1. Çocuklara özgüven duygusu kazandırır
2. Çocukların gözlem yoluyla öğrenmesini sağlar
3. Korkularıyla başa çıkabilmeyi öğretir
4. Eleştirel düşüncenin temellerini atar
5. Toplumla sağlıklı ve faydalı bireyler kazandırır

Çanakkale'den Haber Var

Oyunda Yer Alan Oyunculardan Kendilerine Ulaşabildiğimiz Öğrencilerimizin Duygu ve Düşünceleri...

Orhan Nar

Oyunun yazarı olarak öncelikle şunu belirtmek istiyorum; her şey insanla hayat bulur. İnsan derken yeteneklerini geliştirmiş donanımlı insanlardan bahsediyorum. Çanakkale'den Haber Var isimli oyunumuz da aşağıda ismi geçen öğrencilerimizle ete ve kemiğe büründü kendilerine gönülden teşekkür ediyorum. Bundan sonraki hayatlarında başarılar ve esenlikler diliyorum. Bu projede yer alan başka öğrencilerim de vardı ama dar zamanda onlara ulaşmak mümkün olmadı, hepsine tekrar teşekkürler...

Hamit Angay (Mahmut Çavuş)

Hayatımda ilk defa bir oyunda rol almıştım. Başvuru zamanında çok düşündüm gideyim mi gitmeyeyim mi diye. Sonra şöyle düşündüm, ortaokulda tiyatro oyunu için elemeleri

kaçırmıştım ve çok üzülmüştüm. Daha sonrada lisede yapılacak bir oyunda köyden taşımayla okula geldiğimden provalara katılamayacaktım, bu da oyuna kabul edilmemem demektir. Yani sürekli bir şeyler oluyordu ve ben geri kalıyordum. Düşündüm ki bu ne zamana kadar böyle devam edecekti, Bu bir fırsat, kendine gel ve git diye kızdım kendime. Sonra gittim ve başvurduğum. Mahmut Çavuş rolü dışında bana başka bir rolde verilmedi. Zaten provalarda çok bir şeyler hissetmedim; çok da etkilenmedim. Rolüm oynamaya kararlıyım, oynayacaktım. Sahnede herkesin karşısına çıkacaktım. Bekir arkadaşımın seçmiş olduğu fon müzik rolüme çok etki etti sanırım müziğin etkisiyle kendimi rolüme verdim ve ilk defa sahneye çıktığımda sanki gerçekten de Mahmut Çavuş bendim. O derece içten oynadım. Gittiğimiz birçok yerde oyunu sergilediğimizde birçok kişinin benim sahnemde çok etkilendiğinin farkındaydım. Çünkü gerçekten de Mahmut Çavuş bendim. O heyecanı anlatamam; o tadı anlatamam. En edebi cümleleri de bir araya getirsem tarif edemem. Benim için bir ilkti ve ilkler her zaman değerlidir. İçimde gizli kalmış tozlanmış yönlerimi gün yüzüne çıkardığı için Orhan hocama şükran borcum var. Teşekkürler Orhan hocam.

Bekir Deniz

Çanakkale tiyatrosu: Çanakkale...

Bir ümmetin direnişi...

Milyonların düşmanın kurşunlarına siper oluşuydu.

Çanakkale!

Hep anar, hep hatırlardık bu kutsal zaferi. Ama Orhan hocamız “Cepheden Haber Var” tiyatrosu ile adeta bizi o zamanlarda yaşayan aziz milletimizin duygularına tercüman

ettirdi. İzleyicilerin her karşısına çıktığımız zaman bu ruhla, ecdadımızın mirasına sahip çıkarcasına oynuyorduk. Ve sanırım seyircinin gönlüne taht kurmamamızın sebebi de buydu.

Tiyatromuz milli birliğimizi hatırlatan, zor zamanlarda düşmana karşı tek yumruk olan milletlerin destanini anlatıyordu. Türkiye'mizin dört bir yanında tiyatromuzu her sergilediğimizde içten alkışlarla destek alıyorduk ve bu bize daima güç veriyordu.

Aradan yıllar geçti ve üniversite yıllarımın en güzel anılarından biri olan bu tiyatroyu şu anda öğretmenlik yaptığım Dargeçit Ilısu Anadolu Lisesinde sunmak için öğrencilerimi hazırlıyorum. Orhan hocamızın bizlere yaşattığı o muhteşem hisleri şimdi de ben öğrencilerime yaşatmak istiyorum. Bu tiyatronun yurdun dört bir köşesinde okunması, sergilenmesi Çanakkale ruhunun tekrar yaşanmasını sağlayacaktır.

Emine Deniz

Üniversite yıllarında unutamadığın ne var diye sordukların da aklıma gelecek ilk anılardan biridir tiyatromuz. Bu tiyatro sıradan bir tiyatro değildi benim için. Yıllardır kahramanlık destanlarıyla büyüdüğümüz, onların torunları olduğumuz için gurur duyduğumuz insanların, o dönemde yaşadıkları sıkıntıları, yaptıkları fedakârlıkları çektikleri acıları ve zaferlerini bir nebze de olsa yansıtmaya çalıştık. Tiyatromuz bize üstü tozlanmış birçok değerimizi tekrar hatırlattı. Damarlarımızda akan kanın, kudretini, yurdumuzun kıymetini, örf ve adetlerimizin değerini bir kez daha hatırlattı. Tiyatromuz öyle içten öyle duygulu oynanmıştı ki her oyunumuzda bir kez daha anlıyordum biz ecdadımızın torunlarıydık. Tiyatro sayesinde

kopmayacak arkadaşlık bağlarımız oluştu. Bu muhteşem duyguları bize yaşama şansını veren Orhan Hocamıza saygı ve sevgilerimle şükranlarımı sunuyorum.

Ayşe Nur Metin

Üniversite yıllarımda Orhan Hocamızın Çanakkale'den Haber Var isimli oyununda bir karakteri canlandırma imkânına ve şerefine nail oldum. Bu tiyatro öylesine güzel kaleme alınmıştı ki sıradan konuları ve sıradan duyguları ihtiva etmiyordu. Hem oyuncular hem de izleyiciler için muhteşem dersleri içeriyordu. Vatanın sadece kuru bir toprak parçası olmadığı, oku emrinin gerekliliği, savaş ahlakı, birlik - beraberlik ve fedakârlık duyguları çok güzel anlatılıyordu. Ayrıca Çanakkale ruhunu yaşatacak nesillerin yetiştirmenin önemi vurgulanıyordu. Bizler oynarken kendimizi doğrudan o duyguların içinde buluyorduk. İzleyenlerin gözyaşları sahneden duyuluyordu. Bu ruhu yaşatmak için bundan sonra da elimden gelen çabayı göstereceğim. İyi ki böyle bir projede yer almışım. Hayatımın en anlamlı hatıralarından birisi olarak kalacak.

Özgül Ucu

Çanakkale ruhunun Bedir ruhu ile aynı olduğunu, milli birliğimize vurgu yaparak hislerimize tercüman olan bu tiyatro oyununa hayat veren oyuncuların birisi olmaktan dolayı gurur duyuyorum. Bu konuda bilincimin artmasına katkı sunan oyun sebebi ile Orhan Hocama ve arkadaşlarıma teşekkürlerimi arz ediyorum.

Feyzullah Yılmaz

Çanakkale Yemen'den Trakya'ya kadar bir ümmetin

bağımsızlık mücadelesidir. Cephede gösterilen hürriyet mücadelesini sahneye taşıyan bu oyunda yer almaktan dolayı kendimi bahtiyar hissediyorum. Bu sayede güzel arkadaşlıklar kurdum. Hocama ve arkadaşlarıma teşekkürler...

Dağan Delil Gültekin

Tarihimizin en şanlı hadiselerinden birisi olan Çanakkale Muharebelerini hatırlamak ve bir tiyatro oyunu vasıtasıyla binlerce insana hatırlatmak gurur vericiydi. Emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

Mehmet Ali Olmaz

Çanakkale sadece bir savaş değil bir ruhtur. Kafeslere konmak isteyen bir toplulun Özgürlük savaşıdır. Çanakkale diğer toplumların bağımsızlık mücadelesine de örnek olmuş bir mücadeledir. Bu oyunda yer almaktan dolayı çok onurluyum. Orhan Hocama gönülden teşekkürler.

Şahbettin Ala

(Torun, Tüm zamanların en iyi Torun'u)

Üniversite hayatımı anlamlı kılan etkinliklerden birisi idi. Böyle bir projede yer almak güzeldi. Bu sayede çok sayıda kazanım elde ettik. Arkadaşlarıma ve Orhan Hocama müteşekkirim.

Yusuf Yoldaş (Alişan)

Çanakkale'yi oynamadık, onu biz yazdık, yaşadık ve yaşattık. Kahramanalar dedelerimizdi. Onların duygularını, bize hediye ettikleri genlerimizle aynı gerçekliği taşırcasına derin yaşadık. Çanakkale, sadece bir yer değildi. O, bizim geleceğimizi ayakta

tutuşumuzun mücadelesiydi. Komutan Reşo ve diğer dedelerimizin duygularını yaşamak ve yaşatmak adına sarf ettiğimiz bu emeğin her saniyesi gurur mutluluk ve heyecan vericiydi. Emeği geçen başta değerli Orhan hocamıza ve birlikte iki yıl boyunca güzel zamanlar geçirdiğim tüm dostlarıma teşekkür ederim. Ömür boyu gururla hatırlayacağım.

Ayşe Nur Taşdemir

Tarihinin bilincinde, Çanakkale ruhunu yaşatan, böylesi bir etkinlikte yer almak beni onurlandırdı, emeği geçen herkese teşekkür ederim.

Elif Akbaba (Gelin kız)

“Cepheden haber var” tiyatro alanın da ilk deneyimimdi. Cephede erini kaybeden bir kadını canlandırmak ayrı bir ruhla bütünleşmekti sanırım ve şimdi yıllar önce oynadığımız tiyatromuz kitap severlerle buluşuyor. Yüreğinin kalemiyle yazıp yöneten Orhan NAR hocama çok teşekkür ederim. O yılları şimdi de okuyarak yad etmek ayrı bir duygu olacaktır...

Hatice Kübra Taş (Sultan bacı)

İçi titriyor insanın ...

Çanakkale ki bir ruh, bir ideal, bir manadır ...

İsmi anıldığında nabızların yüksek attığı şehirdir. Edirne'den Ardahan'a, Gaziantep'ten Muğla'ya kadar her aileden en az bir şehidin verildiği yerdir Çanakkale. Seyit Onbaşı'dır Çanakkale. Direniş ve diriliş ruhunun tohumlarının ekildiği; Bedir ruhunun yeşertildiği; bir ümmetin Emperyalistlere karşı yekvücut olarak gerçekleştirdiği ve tarihe altın harflerle

yazılan harikulade bir tablonun muazzez ve muhteşem bir resmidir. İlahi kaynaktan beslenen bu destanı yaşatmak için böyle bir projede sahne almak, oğlunu hançerleyerek belki de dünyanın en büyük acısını tadan bir ana profiline bürünmek, dahası yaşamak son derece gurur vericiydi.

İnsanın ruh ve maneviyat dünyasında volkanlara sebep olan böylesi bir oyunda sahne almış olmam, hayatımda hiçbir zaman unutamayacağım ve her anımsadığımda o gururu tekrar tekrar yaşayacağım en büyük anekdottur. Kahraman şehitlerimizi sevgi ve saygı ile anarken, oyunun yazılması ve sahnelenmesinde bizleri alıp o günlere götüren Orhan NAR hocama sonsuz şükranlarımı arz ediyorum.

Ferit Kubilay (Mahmut Çavuş)

Tiyatro hayatıma güzel dostlar ve dostluklar katan sosyal güzel bir aktivite idi. Çanakkale'den Haber Var" adlı oyun benim ilk tiyatro deneyimim oldu. Ekip olarak sadece oynamadık Çanakkale'yi yaşadık adeta. Bana bu oyunda bulunma fırsatı veren Orhan Nar hocama teşekkürlerimi iletiyorum.

İsmail Cin (Haberci)

İnsanların hayatında unutamadıkları çok özel anlar vardır. Çanakkale'den Haber var isimli tiyatro vesilesi ile yaşadığım deneyimler de benim için unutulmaz anılarla dolu. Şehitleri yad ettik ve güzel dostluklar kazandık, hocamıza gönülden teşekkürler.

Mahmut Durmaz

Toplumun bilinçlendirilmesinde tiyatronun çok önemli olduğunu düşünüyorum. Tiyatronun sadece bir eğlence aracı

olarak görülmesi çok yanlış. Tiyatro ile hayatın her alanına ışık tutabilir; onunla tüm karanlık noktaları aydınlığa kavuşturabilirsiniz. “Çanakkale'den Haber Var” isimli oyunla Çanakkale ruhuna yeniden ışık tutmaya çalıştık. Atalarımızın fedakarlıklarına dokunmaya; onları hissetmeye ve seyirciye yansıtmaya çalıştık. Ben bu oyunda Koca Dede'yi oynadım. Rolümle bütünleştim. Güncel hayatta da Koca Dedelerin boşluğunu doldurmak en büyük hayalim. Bunların yanında güzel dostluklar kurdum. Böyle bir projede yer aldığım için kendimi bahtiyar hissediyorum, Orhan Hocamıza ve tüm ekip arkadaşlarıma teşekkürler ediyorum.